

"Det verkliga straffet börjar när man kommer ut"

Jag har precis läst [Raouls självutlämnande text](#) om hans erfarenhet av Kriminalvården och kände en blandning av uppgivenhet, sorg och ilska. Jag har upplevt fängelsevärlden såväl från insidan som från utsidan d v s. jag har varit intagen men jag har även arbetat inom Kriminalvården som övervakare och som vårdare.

Under min tid som intagen gjorde jag exakt samma erfarenheter som Raoul det vill säga att det existerar inga som helst åtgärder för att man skall komma "bättre ut". Precis som Raoul blev jag villkorligt frigiven utan sysselsättning och bostad, utrustad med femhundra kronor och en bussbiljett till en den ort där jag hade vistats innan straffet.

Gångse uppfattning på fängelserna är att det verkliga straffet börjar när man kommer ut vilket visade sig vara en sanning. Kommunerna och Frivården är inte rustade för att ta emot frigivna fångar och de verkar inte hellre ha någon ambition att bli det. Genom att sitta med armarna i kors och utöva kontroll i stället för terapeutiska åtgärder stänge de effektivt dörrarna till delaktighet och gemenskap, det går inte att bli medlem i en Villaförening som hemlös.

Jag nådde min botten när tre stycken Villaföreningsmedlemmar tog sitt samhällsansvar genom att skära sönder mitt tält och pissa i min sovsäck. Idag inser jag att det egentligen var villagubbarna som nådde sin botten men jag upplevde det inte så då.

Segregerade samhällen uppbyggda av empatilös rädsla och hat innebär att vi alla sjunker till botten tillsammans, vilket är den enda gemenskap som är tillgänglig med en politik som ensidigt predikar kontroll, restriktivitet och inkapacitering.

Det påstås att ett samhälles kvalitet står att möta i hur det behandlar dem som är svagast. I Sverige försöker vi skydda dem som har det bra mot dem som redan är svaga och utsatta genom att ytterligare försvaga dem som är sämst rustade, jag menar att det är en dålig strategi för att bygga ett hållbart samhälle.

Hans Johansson